

BOR ERIKA (EVELYNE LANGERH)

A kistrádió

Életünkben jönnek-mennek az emberek. Vannak, akik fejlethetőek, és vannak olyanok is, akiket képtelenek vagyunk feledni, emlékeinkből törölni. Létünk folydogál lassan a megszokott medrében, és embertársaink ugyanúgy nyomot hagynak bennünk, mint a kis kősziklák a patak medrében. Sok ember megfordult már életünkben, talán én is mély nyomot hagytam valakiben, és az én lelkem mélyén is vannak mély nyomok a másik emberből.

Tárgyak, emlékek, szavak s egy kistrádió. Másnak talán semmi, nekem az egész életet jelenti ez az „apróság”, melyhez egy emlék, s egy férfi kötődik. Az életemben minden tárgy egy embert, s hozzá fűződő emlékeket jelent. Számomra ez a kistrádió elsősorban nem tárgy, hanem egy embert, egy emléket jelent. Talán ő az EGYETLEN, akire mindig számíthatam! Lelkileg mindig támogatott, meghallgatott a bajban, mellettem állt bánatomban. Őszinte volt velem, átsegített nehéz, bajos időszakokban. Becsületes, egyszerű, jószívű, akit mindenki szeret, mert Ő tiszta, jó ember. A mai világban már nincs sok „ilyen” személy. Egyszer adtam egy jelentéktelen, apró dolgot s, a következő alkalommal mosolyogva nyújtotta felém a kistrádiót! Nem az értéke számított, hanem az, ahogyan kezeimbe tette. Szeretettel, jó szívvel, adni akarással. Arca komoly volt, de szemei meleg mosollyal néztek rám. Nyújtotta keze a kis tárgyat, és jólesett a szívemnek, ahogy szeretettel átadta nekem.

Emberséges, akire mindig számíhattam, akkor is, amikor elfoglalt vagy sok tennivalója volt. Rám mindig szakított időt, figyelmes volt, törődött velem. Ritkán mosolyog, mert azt mondta, hogy „ilyen” a természete. Azonban Őt így is mindenki szereti, tiszteli! Nagyon jólelkű, nyugodt, egyszerű, szótlán, okos ember. Csak állt velem szemben, szájával nem beszélt, csak a szemeivel, miközben karjai nyújtották felém a

kisrádiót. Csak EGY ilyen ember, csak EGYETLEN ilyen kisrádió létezik minden ember életében. Megöleltem és megköszöntem neki. Tulajdonképpen a köszönet nem az ajándékának szólt, hanem a jóságának, emberségességének, szeretetének s ugyanakkor ez egy búcsúzás is volt.

Magammal hoztam a kisrádiót, s vele együtt szívemben az ő jóságát, emlékét. Így hát most itt van mellettem ő is az asztalomon. Emléke, személye, pedig a szívemben hagyott ÖRÖKRE nyomot, mint a kis patak mélyén beivódott kősziklák.

Szemeink beszéde

Ágyamon fekszem, lehunyva vannak szemeim. S a gondolataim elszáryalnak egy csodálatos szempárhoz. Csodálatos, meleg, barna szemek. S én most mégis fázom. Betakarózdom. Emlékeimbe temetkezem. Gondolataimba kapaszkodom.

Nem szóltál hozzám semmit, és mégis milyen sokat mondtál a tekintetteddel! Beszédesek a szemeid! Csak némán álltam veled szemben, a fürkésző pillantásaid tűzében, és az volt a gondolataimban, hogy meg kellene szólalnom, egy szót kellene mondanom. Szép volt az a néma pillanat. Csak álltunk ott, némán, gondolatokkal a fejünkben, érzésekkel a szívünkben. Néztem azt a gyönyörű szempárt – s a tulajdonosát. Alig pislogott, „csak” nézett. Nyugodtan, okosan, szépen....

Megint előjönnek emlékképeimből azok a csodálatos, okos SZEMEK! Számomra érdekes a szemeink játéka, mert ha találkoznak, beszélgetnek egymással. A tulajdonosaik NEM, csak a szemeik beszélnek egymáshoz! Tekintetteddel nekem sok mindent mondtál még úgy is, hogy próbáltad nagy igyekezettel kontroll alatt tartani! Akkor, OTT a szemeid azt beszéltek szívemhez, hogy szeretnek engem!

...

– Szóktál mosolyogni?

Már ezért érdemes volt élnem, hogy megtanítottalak a mosolyra! S ha nevensz, akkor megnyugszom, hogy legbelül, lelked

mélyén minden rendben van, és ez kivetítődik, megmutatkozik a nevetésedben.

Valahol olvastam „...*az igazán szerelmes férfi hallgat..., míg a nő megfogalmazza, szavakba önti szerelmes gondolatait, addig a férfi mélyen hallgat!*” Eltitkolni érzelmeket, mert azt nem férfias dolog kimutatni.

– Azért volt ilyen nagy csend a szobádban, mert a szerelmes férfi hallgatag? ...

Szememnek kedves a szemed,
számnak finom a szád,
eszemnek okos az eszed,
gondolataimnak bölcssek a gondolataid....

Szép szeműm!
Okos szeműm!

SZERETLEK!

A hangok

Hallom szobámban a szél fújását. Pár perc múlva mennydörög az ég, s én összerezzenek. A következő pillanatban becsukom az ablakomat, és beteszek egy csodaszép zenét, amivel próbálkozom a kinti villámlásokat elnyomni.

Gyermekkoromban sokszor a zene hallgatásába menekültem a problémák elől. Behunytam szemeimet, és elképzelttem egy boldog, békés világot, klipszerűen pergő eseményeket. A hangokhoz elképzelttem képeket.

Próbáltad már látni a hangokat? Vajon milyen lehet látni a hangok ízét? És hallani a keserű színét? És érezni a szerelem keserűségét? Érezted már? Én IGEN! Megízleltem ízét a keserű szerelemnek.

A HANGOK... Szeretem hallgatni a HANGOKAT! Szívemnek kedves elfoglaltsága, csodaszép játéka ez. Kikapcsol, s megnyugszom tőle.

A természet hangjai közül a VÍZ hangja a legkedvesebb. A tengeré... Amikor hallom a tenger vizének hangját, vele együtt hallom a sirályok dalát is! Rögtön látok képeket. Tengerpart... homok... naplemente...és egy pár árnyéka... Egy boldog páré! Zenében is szeretem hallani a tenger hangját!

A SZÉL hangja kevésbé kellemes. A szél fúj, süvít, és hideget képelek el hozzá. Látom a hideget. Szerintem kék... már a színe... a hideg. S a pár között is süvít a szél, ha már nem boldogok...

Az ESŐ hangja... kopogó... az ablak üvegén... Bekéredzke-dik hajlékunkba. Szintén a hideg jut róla az eszembe.

A MADÁR hangja gyönyörű, mint a GYÖNYÖRÉ!... Amikor felnézek az égre, hogy ne csak halljam, hanem lássam is a hangokat, akkor egy pillanatra megáll az élet... a föld forgása... a napszakok váltakozása...

A GYÖNYÖR hangja olyan kedves számomra, mint a tengervíz hangja... Csodaszépet képelek el hozzá, amikor hal-lom „azokat” a hangokat!

Számomra a legkedvesebb azonban a te hangod... Amikor hallom a hangod, látom az arcod, nyugodt tekinteted, rögtön megnyugszom tőle. A legszebb hang, a legkedvesebb kép, a legnyugodtabb tekintet – a tiéd. És most már az enyém is! Köszönöm neked, kedves.

Fölálllok. Odamegyek az ablakomhoz, és látom, hogy elállt az eső, melynek kopogó hangját már nem hallom, de a tiédet örökre ott hallom szívem legmélyén dobogni.